

.....
Duše/ Magické stránky

Hledáte kontakt?

Jiří Onderka

spagyrik, magik, alchymista a jogín

www.heliopolis.cz

Magické evokace

Vyvolávání bytostí ze sfér, které nás obklopují

.....

Pane Onderko, prozradíte našim čtenářům, čím konkrétně se zabýváte?

Samozřejmě, už řadu let se věnuji alchymii a spagyrii – starobylé metodě práce s léčivými rostlinami. Při tomto procesu se z rostliny oddělí její tělo, duše a duch, každá část se očistí a znovu spojí do harmonického celku. Takto vzniklý přípravek působí nejen na tělo, ale i na duševní a duchovní rovinu člověka.

O spagyrických preparátech se říká, že mají mimořádné zdravotní účinky. Je to pravda?

Pokud se spagyrický přípravek vyrobí správně, jeho účinky mohou být skutečně mimořádné. Nezapomínejme, že dávní lékárníci byli v podstatě spagyriky – znali byliny, jejich složky i způsoby, jak z nich získat maximum léčivé síly a léky si z velké části i sami vyráběli. Mě osobně ale nejvíc fascinuje jejich vliv na člověka v rovině duchovní – tedy to, jak mohou podpořit vnitřní harmonii, otevřít cestu k sebepoznání a pomoci při osobním růstu.

Proč je to podle vás tak důležité?

Myslím, že dříve či později každý člověk dospěje do bodu, kdy se začne zajímat o duchovní svět. Často k tomu dochází ve chvíli, kdy mu začnou odcházet blízcí – rodiče, přátelé, vrstevníci. Takové ztráty člověkem vždy otřesou a probudí v něm silnou potřebu smrti lépe porozumět, aby se z prožitku nezbláznil. Před smrtí nelze utéct, je to náš hořkotrpký úděl. Co si budeme povídat - pokaždé, když usedáme za volant, existuje nenulová šance, že do cíle nedojedeme. Nemůžeme na to myslet neustále – to by nás psychicky zničilo – ale hluboko uvnitř cítíme tíhu vědomí, že konec může přijít kdykoli. Myslím, že tak to má většina lidí. Můj způsob, jak se s tímto vědomím vlastní pomíjivosti vyrovnat, je alchymie a spagyrie.

Někdy se alchymii říká „nebeské rolnictví.“ Jak je to podle vás myšleno?

Myslím, že je to velmi trefné pojmenování. Spagyrik tráví mnoho času v přírodě, kde pozorně sleduje dění kolem sebe. Má tak možnost sbírat byliny nejen čerstvé a v určité fázi růstu, ale také na místě, které si sám vybere, a v čase, jenž je v souladu s astrologickými souvislostmi. Otevírá se mu tím celý vesmír možností, jak s rostlinou dále pracovat. To jsou dovednosti, které se člověk nenaučí jen z knih – musí je prožít a zakusit na vlastní kůži. Velkou výhodou pro nás je, že bylinkářství má v naší zemi prastarou a bohatou tradici. Znalosti našich předků jsou stále živé – stačí k nim znovu nalézt cestu. A i když dnes mnoho lidí dává přednost virtuálnímu světu, pořád se mezi nimi najde dost takových, kteří si vyjdou na louku pro „bejlí“ – i kdyby jen proto, aby si připravili v případě potřeby v zimě čaj na nachlazení nebo doma vyrobili jednoduchou léčivou mast.

Pamatujete si na okamžik, kdy jste si řekl: „Teď jsem opravdu rád, že bylinkám rozumím?“

Ze své zkušenosti mohu říci, že každý koníček, který má přidanou hodnotu pro rodinu, je k nezaplacení. Jako otec tří dětí vím, že znalost bylin je pro domácnost velmi praktická. Možná je to i důvod, proč moje žena tyto mé záliby stále s úsměvem toleruje – bylinky totiž pomohou, když děti trápí horečka, bolí je břicho, nebo je potká jakákoliv jiná drobná nepříjemnost.

Proč jste se rozhodl jít cestou spagyrie? Většina bylinkářů se spokojí se sběrem a sušením.

Má první žena vyrůstala v dětství na samotě a byla velkou znalkyní bylinek. Hodně se toho naučila od svých prarodičů a já díky ní pochytil základy bylinkářství. Od té doby mě lákalo rostlinám skutečně porozumět – nahlédnout do jejich tajemného světa, kde vůně, tvar a barva nejsou jen krásou pro oko, ale klíčem k jejich skryté síle. Chtěl jsem poznat, co šeptají, když je člověk umí poslouchat. Současně jsem kráčet vlastní duchovní cestou. Od dvaceti let jsem se věnoval východním směrům – buddhismu a hinduismu. Advaita, neduální proud, mi byl obzvlášť blízký. Jenže časem jsem pocítil i jeho stinnou stránku. Když začnete vnímat svět jako iluzi, tzv. máju, snadno sklouznete k myšlence: „Proč se o něco snažit? Proč chtít cokoli měnit?“ Tahle představa mě začala ochromovat – připadal jsem si, jako by mi brala sílu jednat. Někdy po třicítce jsem si pořídil první knihy o spagyrii a začal vyrábět tinktury. Neuměl jsem si vysvětlit, proč mě to tak neodolatelně přitahuje – jen jsem cítil, že tato cesta mě volá. A možná tomu tak mělo být... Potkal jsem člověka, který mi dal teoretické základy spagyrie, a od té chvíle mě toto umění zcela pohltilo.

A kdy vás začala přitahovat magie?

To přišlo ve chvíli, kdy jsem začal přemýšlet o svěcení míst a předmětů, souvisejících s mojí prací. Alchymista ví, že jeho vnitřní naladění je stejně důležité jako suroviny a přístroje. Když vejdu do laboratoře a nejsem v harmonii, poznám to hned – snadno se stane nějaká. Někdy stačí drobná hádka doma, rozmrzelé děti, starost, která visí v hlavě... a celý den je v ohrožení. A když se vám pod tíhou takových myšlenek podaří v laboratoři rozbít Soxhletův extraktor – složitý a drahý přístroj na jemnou extrakci olejů, který má víc hadiček a křehkého skla, než by si člověk přál – a stane se z něj hromádka střeptů, pochopíte, proč je tak důležité mít svou mysl pod kontrolou.

Takže destilace je pro vás víc než jen laboratorní technika?

Rozhodně. Stejně jako každý jiný laboratorní úkon je to uctění zpracovávané materie, tichý tanec ohně a vody, rozhovor dvou živlů, které se proměňují jeden v druhý. Oheň zvedá vodu či alkohol vzhůru v podobě páry, ta se pak ochladí a vrací zase dolů jako nějaký čistý pramen. Alchymista je tanečníkem, který se ocitá mezi živly – naslouchá jejich tempu, vede je, ale zároveň se jim podřizuje. Jakmile ztratí krok, tanec se změní v zápas. A právě tehdy jsem si uvědomil, že magie není jen rituál u oltáře. Je to i schopnost udržet v sobě klid a řád, schopnost pracovat s vlastní emocí, schopnost správně se naladit a povznést a v tomto stavu povznesení se přimknout k tomu, co člověk dělá, aby se svět kolem mohl proměňovat spolu s ním.

V čem si myslíte, že je největší rozdíl mezi dnešními mágy a jejich dávnými učiteli?

Mám pocit, že za posledních pětadvacet let mladí lidé začali unikat z fyzického světa. Možná proto, aby se neunavili, nezašpinili, nezpotočili... A to se bohužel promítlo i do duchovní praxe. Dnešním mágům často stačí zapálit si doma čajovou svíčku, vonnou tyčinku a pohroužit se do sebe. Jenže dávní mágové věděli, že opravdové rituály patří ven – na místa s vlastní silou a pamětí. V noci o půlnoci na hřbitově, na zasvěcené půdě kostela, na zamlžené louce u potoka nebo na vrcholu hory vás genius loci daného místa naladí způsobem, který v obýváku prostě nevytvoříte. A ano – i strach má v magii své místo.

Jak to myslíte?

Když jste sami v lese, připraveni k rituálu, a v křoví něco zapraská, někde v dále pochrochtá divočák nebo zašteká srnec, ocitnete se tváří v tvář vlastnímu strachu ve světě, který nemáte zcela pod kontrolou. Vlastně je to tak trochu zlomová záležitost – když se nesnažíte ovládnout, ale přijmout co přichází. Taková práce je nejen magickým úkonem, ale i formou terapie či experimentální

psychoterapie: nutí vás překročit vlastní hranice a nastavuje neúprosná zrcadla, v nichž uvidíte, kým ve skutečnosti jste. V této souvislosti bych rád zmínil slavného hypnologa a léčitele Břetislava Kafku. Ve své knize *Nové základy experimentální psychologie* detailně popsal celou řadu experimentů, při nichž je možné vykolejit mysl z „normálních cest“. A magie v podstatě není nic jiného! Břetislav Kafka nám tak vlastně ukázkově předvedl svou magickou praxi – přestože dodnes nenajdete nikde ani zmínku o tom, že by prováděl nějaké „čarodějnické“ rituály. Nicméně měl magické myšlení, o tom nemám pochyb.

Stále ale ještě neznám odpověď na otázku, proč magie začala tolik přitahovat Vás.

Možná právě proto, že technický svět už začal být poněkud nudný, hledal jsem něco, co by mému životu dávalo duchovní smysl. Svou první magické evokace jsem provedl ve svých dvaatřiceti letech a musím přiznat, že prvních asi deset se jich moc nepovedlo – jinými slovy, nestalo se při nich vůbec nic. Nicméně zjistil jsem ale, že mě rituální magická práce zvláštním způsobem naplňuje, baví mě ta příprava, astrologické plánování, malování kruhů a tak dále. Samotné vyvolání nějakého génia mě v té době příliš nepřitahovalo, protože mě většinou ani nenapadlo, co bych od něj potřeboval. V té době jsem podobné rituály především zkoušel a naciťoval se na ně. Svým způsobem je to pro mě dodnes specifický druh řízené meditace – dobrodružství v prostoru mezi světy.

V čem je tedy laicky řečeno zakopaný pes? Proč jsou některé magické evokace podle mágů úspěšné a jiné ne?

Řekl bych, že klíč leží především v mysli samotného mága. Když se mu podaří svou mysl vychýlit z běžných kolejí a zároveň naplnit nezbytné podmínky – vhodný čas, místo, astrologické souvislosti – mohou se začít odehrávat události, které odporují běžné statistické pravděpodobnosti.

Můžete být konkrétnější?

Počasi se během úspěšného rituálu často chová podivně: z čistého nebe se zableskne, v bezvětrí se zvedne prudký vítr, z nenadání se připlíží hustá mlha nebo z jasné oblohy začnou padat kroupy. Někdy z toho, co se odehrává za hranicí magického kruhu, běhá mráz po zádech – a právě tehdy nesmí mág povolit strachu, protože jediné zaváhání může být osudové. Možná jsem měl dosud štěstí – během svých evokací jsem nikdy nespatriil nic, co by se vymklo mým očekáváním, žádného přízraku, který by mi nahnal opravdovou hrůzu. Ale historie zná případy, kdy se tak stalo, a musí to být čiré šílenství. Nechtěl bych to zažít. Kdybych doma slyšel neviditelné kroky, cítil chladnou přítomnost, nebo kdyby se mi bez důvodu rozlétly dveře skříní, asi bych své magické zájmy kvůli ochraně rodiny okamžitě opustil. Našel bych si jiný duchovní ventil, který by byl méně destruktivní. Nic nepřijatelného se mi ale v životě neděje, a tak se k těmto experimentům občas vracím – s vědomím, že hranice mezi fascinací a nebezpečím může být nečekaně tenká.

Upřímně mě překvapilo, že jste jako začínající mág skočil rovnýma nohama přímo do magické evokace – praxe, která právem vzbuzuje strach i respekt. Co vás k tomu vedlo?

Víte, znám řadu lidí, kteří se hrdě hlásí k odkazu Františka Bardona – mága a čaroděje *par excellence*. Byl to skutečný mistr, jehož jméno zná prakticky každý, koho přitahuje umění magie. Jeho následovníci kráčí cestou duchovního rozvoje podle jeho knihy *Brána k opravdovému zasvěcení*. Bardon tuto učebnici magie rozdělil do jednotlivých lekcí a začátečníkům doporučuje, aby cvičení nevynechávali a postupovali v praxi krok za krokem. Já osobně jsem se dostal do třetí lekce – a tam mě nadšení opustilo.

Proč? Čekal jste, že to bude snadné?

Nepopírám, že každé Bardonovo cvičení má svou váhu a užitek. Platí totiž, že mág, který některou lekci ošídí, bude dříve či později nucen dohánět to, co kdysi opomněl. Některým lidem jdou určité věci snadno – třeba schopnost imaginace. Jiní na ní musí tvrdě pracovat. To je můj případ. Rád si dělám věci po svém, a tak když Bardon doporučoval představovat si míček, přišlo mi to tehdy zbytečné, abych o 10 let později namáhal mozek u podstatně složitější imaginoce indického božstva, se kterým pracuji. Nechtěl jsem roky přešlapovat na místě – jako ti, kteří nad jedinou začátečnickou lekcí stráví třeba i deset let, než ji zvládnou k dokonalosti. A i když jsem celkem trpělivý, takový způsob magické práce mi prostě není vlastní. Raději dělám magické rituály zas a znovu, dokud nevystihnu všechny podmínky k tomu, aby se to povedlo.

Proč je to tak důležité?

Když se magický rituál zvaný evokace – tedy vědomé vyvolání duchovní bytosti či energie – opravdu podaří, může to být velmi působivé a pro vaši víru to má silný povzbuzující účinek. Představte si to asi takto: mnoho lidí se modlí k Bohu, ale jen málokdo zažije, že se tato síla projeví ve světě viditelným způsobem.

Chcete tím říct, že evokace je něco jako intenzivnější modlitba?

Modlitba dokáže uvolnit tělo i mysl – a to je nesporné. Jen zřídka však prosebník spatří božskou přítomnost „na vlastní oči“. Pokud k tomu přece jen dojde, víra se tím neobyčejně prohloubí. Takové okamžiky jsou ale vzácné, a proto většina lidí spoléhá jen na víru. Já však věřím, že když lze něco nejen cítit srdcem, ale i vnímat smysly, má to mnohem silnější účinek. Staří tomu říkali „zažít bázeň Boží“.

Takže se magickými evokacemi vlastně přibližujete Bohu?

Lépe bych to neřekl. Z určitého pohledu lze chápat Boha jako jedinou původní prastarou sílu, Stvořitele všeho, co existuje, z něj všechno vzešlo.

Jak si to mám představit?

Všechno, co bylo stvořeno, je projevem – odborně řečeno emanací – této síly. Je-li Bůh všemohoucí, pak i všechna další božstva, andělé a démoni, dobří i zlí, pocházejí z něj a mají ve světě svůj úkol v Jeho plánu. Není nic, co by nebylo Bohem. Domnívám se, že i „zlo“ je součástí Jeho – vždyť by bez „zla“ nebylo „dobro“, nebyla by svobodná volba pro každého z nás.

A co na to říká tradiční výklad?

V židovské tradici je anděl Božím poslem – bytostí nesoucí část jeho vědomí. Totéž však platí i pro bytosti, které křesťanský pohled označuje za zlé. I ony jsou součástí Stvořitele, mají svůj úkol a smysl – nejsou tu pouze proto, aby škodily.

Takže když voláte anděla...

...ve skutečnosti volám primárně Boha, aby se zjevil právě v této konkrétní podobě, v tomto aspektu.

Ale může člověk Boha vůbec pochopit?

Ať se snažíme sebevíc, lidská mysl nikdy neobsáhne celé jeho vědomí – je příliš rozlehlé a mimo naše možnosti. Je to jako když v noci vzhlednete k nebi plnému hvězd. Můžete obdivovat jeho krásu, ale nikdy nedohlédnete na všechny planety, nepoznáte všechny formy života ve vesmíru a nikdy nezahlednete hvězdný prach, který se vznáší v nekonečnu. A přesto právě tato nedosažitelnost v nás může probouzet hluboký úžas. Teurgická* praxe, stejně jako modlitba, v nás může vyvolat úžas nad krásou stvoření a jeho bezbřehou inteligencí.

.....

rámeček - někam k této pasáži

Teurgie* je starodávná duchovní praxe, jejímž cílem je navázat vědomý kontakt s božskými silami či vyšší inteligencí. Na rozdíl od magie, která často směřuje k ovlivňování světa podle vůle člověka, teurgie se zaměřuje na vnitřní proměnu a sjednocení s Boží vůlí.

Jak jako mág vnímáte anděly?

Andělé se mi jeví jako personifikované přírodní zákonitosti, obdařené vysokou inteligencí. Člověku je umožněno s nimi komunikovat, pokud zná správný postup – ale jejich inteligence ani zdaleka nedosahujeme.

.....

Říkal jste, že jste byl při prvních deseti evokacích neúspěšný. Co se stalo po jedenácté?

Zkusil jsem přivolat jsem jednoho z gnómů, které se ve své *Praxi magické evokace* zmiňuje František Bardon. Koukal jsem se na sigilum a najednou.. Objevil se jako malinký příkrčený panáček s nepřiměřeně velkýma očima, které na mě koukaly. Byl jsem překvapený a nevěděl co mám říct. První, co mi řekl on, bylo: ‚*Máš blbě namalovaný kruh...*‘ Byl to okamžik, kdy se mi zatajil dech. Nikdy předtím jsem si nedokázal představit, jak gnóm vypadá – a už vůbec ne, že projeví humor. Měl jsem připravený seznam otázek, ale ten v tu chvíli ztratil smysl. Stál jsem jen v němém úžasu. Míra inteligence, která skrze takového génia k mágovi promlouvá, je totiž... nečekaná.“

rámeček - někam k této pasáži

Kruh a trojúhelník v rituální magii

V klasické ceremoniální magii je to téměř vždy tak, že **mág stojí uvnitř kruhu** – ten ho jednak chrání před nechtěnými vlivy a má zároveň vymezovat „posvátný prostor“ pro práci. Bytost, kterou evokuje, se **nezjevuje u mága v kruhu**, ale v **trojúhelníku manifestace** (nebo jiném vymezeném prostoru) *mimo* kruh, často několik kroků od něj. Ten trojúhelník má fungovat jako „adresní místo“ pro přivolanou entitu, má usnadnit manifestaci. Výjimky existují – některé bytosti bývají považovány za „bezpečné“ a někdy může dojít v případě senzitivního člověka k přirozenému setkání spontánně, třeba v přírodě. Tam pochopitelně kruh nemáte.

Komunikoval jste s gnómem tak jako teď se mnou, nebo to bylo v meditaci?

Bylo to ve stavu excitace. Neřekl bych, že se jednalo o halucinaci, gnóma jsem viděl hodně detailně. Nejsem si ale stoprocentně jistý, jestli měl v tu chvíli fyzické tělo. Stav excitace není klasická meditace založená na klidu a ztišení, ale spíše aktivní, až elektrizující koncentrace. V rituální magii se vyvolává cíleně – kombinací dechu, slov, gest, symbolů a psychického napětí – a vede k tomu, že se vnímání rozšíří za běžné hranice. V takovém stavu je možné entity vnímat velmi živě, detailně a s pocitem jejich bezprostřední přítomnosti.

Jak mág dosáhne excitace?

Před rituální prací tohoto typu jsou doporučovány speciální přípravy, nazývané *adaptace*. Jejich délka se liší podle cíle, kterého chce mág dosáhnout – některé trvají týden, jiné i rok. Z vlastní praxe vím, že už dva týdny intenzivní přípravy jsou náročné, protože je třeba udržet nepřetržité soustředění na zamýšlený úkon. Postupuji tak, že si zvolím **astrologicky příznivé datum**, a pokud se chystám vyvolávat **anděla**, začínám se na tento okamžik *pečlivě ladit* už dlouho předem. Sleduji postavení planet, upravuji životosprávu, omezují kontakt s rušivými vlivy. Zkrátka cíleně harmonizuji **mysl i tělo** s konkrétní *vibrací*, aby byla samotná **evokace** co nejúčinnější.

Co dalšího je ještě třeba udělat?

Nacítuji se na téma, které **génus** (božstvo), jehož hodlám vyvolat, symbolicky představuje a dohledávám si o něm co nejvíce informací. Dejme si příklad: může to být bůžek, kterého lidé v antice uctívali, a později křesťanství označilo za démona – tento osud potkal řadu prastarých božstev. Pro mága je zásadní volba paradigmat, skrze které génia vnímá: zde například mohu použít třeba křesťanské nebo starořecké. V tomto případě by paradoxně mohl křesťanský přístup vést k tomu, že bytost se projeví „hněvivějším způsobem“, pokud se vůbec ukáže. V rámci přípravy pak musím zjistit mytologický rámeček génia – jak byl uctíván, s čím byl spojován, pokud mu byla zasvěcena konkrétní rostlina, mohu ji použít jako *vykuřovadlo* u rituálu. Cílem je vytvořit specifické prostředí, v němž je i moje mysl naladěna co nejlépe k nacítění a potenciálnímu projevení této inteligence.

Během období přípravy je tedy důležité, aby mág na génia, s nímž hodlá komunikovat, často myslel. Věřím, že **zaměření pozornosti** v nehmotném světě může poměrně snadno vyvolat nějakou odezvu. Mohou to být i zvláštní sny, vize, myšlenky, které by vás jinak nanapadly. Samozřejmě, že pokud člověk není dostatečně senzitivní, nelze zaručit, že bytost přijde, nebo se projeví tak, aby byla vidět. Mně se však vícekrát stalo, že během rituálu jsem měl pocit, jako bych se ocitl v pohádce. Je to nesmírně zvláštní stav: celou duší vnímáte, že se právě teď odehrává něco mimořádného.

Můžete mi to blíže popsat?

Jednou jsem byl na dovolené na Orlíku. Máme s manželkou dohodu, že si během volna vždy dopřejí jeden večer jen pro sebe a věnují ho duchovní praxi. Tehdy jsem šel k vodě s úmyslem přivolat undinu — elementála spojeného s živlem vody, který může pomoci v oblasti emocí, léčení nebo práce s vodními energiemi. Návod na rituál jsem čerpal z Bardonovy *Praxe magické evokace*.

Jak to probíhalo?

Našel jsem úzkou loučku svažující se k vodě, skrytou za prstencem keřů. Uprostřed stála stará loďka obrácená plochým dnem vzhůru — ideální improvizovaný stůl. Přehodil jsem přes ni plátno s namalovaným magickým kruhem. Součástí obřadu byla i láhev vína, ale chyběl mi otvírák. Vzal jsem proto kotevní řetěz s hákem a hrdlo prostě urazil. Sladká vůně vína se okamžitě smísila s vlhkým, zemitým dechem řeky. Večer byl klidný a teplý. Hvězdy se třpytily na temném nebi, v dálce nad horami za jezerem probleskovaly záblesky bouřky. Všude kolem ožila noc — žáby kuňkaly, ptáci houkali a jemný vánek přinášel vůni bahna, rákosí a chladné vody. Měl jsem pocit, že svět se na chvíli zastavil. A i když se mi undina nezjevila viditelně, cítil jsem ji v šepotu vody a v lehkém chvění vzduchu kolem sebe.

Nebylo to zklamání? Přece jen jste nedostal jasný obraz bytosti, kterou jsem volal.

Dříve bych to tak možná cítil. Kdysi jsem věřil, že pokud se při rituálu génus neprojeví viditelně, znamená to, že jsem selhal. Postupem času jsem však pochopil, že to není podstatné. Skutečně důležitá je komunikace s Bohem prostřednictvím génů — duchovních inteligencí — a to v tom nejširším a nejuniverzálnějším smyslu. Některé rozhovory s nimi trvají i celý rok: od okamžiku, kdy narazím na určitou myšlenku, až po chvíli, kdy přivolám konkrétního génia, jenž mi při rituálu přinese vizi. A co když se při evokaci toho, koho volám, vůbec nic nestane? Neznamená to nutně, že rituál selhal. Účinky se často projeví jinak — skrze zvláštní náhody a nečekaná setkání. Může se objevit člověk, který vám neplánovaně pomůže s problémem, nebo přinese odpověď na otázku, kterou si kladete už dlouho. Takoví lidé mívají často cosi podivného — jejich vzhled nebo aura připomínají stará vyobrazení génia, jak jej znali dávní umělci. Někteří lidé, aniž by to věděli, slouží určitým silám. A čím je jejich spojení silnější, tím více se to odráží v jejich tváři. Někdy je to patrné i v politice, byť o ní nerad mluvím. Stačí si vyhledat démona jménem Bael a pochopíte, co tím myslím.

Co z toho tedy plyne?

Podle hermetické tradice má každá věc v přírodě svůj podpis – tzv. **sigilum**. Může to být určitý tvar, barva, vůně, chuť nebo jiný znak, podle kterého lze rozpoznat, kdo nad ní vládne. Tak například: **ostny bodláků** připomínají obrannou a tvrdou povahu Marsu, **modrá barva chrpy** odkazuje na sféru Jupitera, **vůně růže** patří Venuši, **slaná chuť** je spojována s elementem Země a Saturnem, a **spirálovitý tvar ulity** zase nese podpis Merkura. Pro hermetika je svět plátnem pokrytým nespočtem těchto značek – od nejmenších struktur na křídlech motýlů po rozložení hvězd na noční obloze. A proto nelze život a duchovní praxi oddělovat – jsou navždy propojené.

To je velmi zajímavé, co dalšího byste mi o sigiliích ještě prozradil?

Sigilia nejsou pouhou estetikou přírody, ale „adresami“ v univerzální síti – kdo zná jejich význam, může skrze ně navazovat kontakt s odpovídajícími silami a principy. Proto se hermetik učí nejen symboly rozpoznat, ale i je vědomě používat, třeba při tvorbě talismanů, rituálních nástrojů nebo při volbě místa a času pro určité úkony. Sigilum zkrátka funguje jako most mezi viditelným a neviditelným. V listu břechťanu se může skrývat energie neústupnosti a propojení, v pentagramu síla ochrany, v křivkách vln zase příslib proměny a pohybu. Každé takové znamení je pro hermetika jakousi „živou mapou“ reality – stačí ji umět číst a nebát se na ni reagovat.

Jak vnímáte odvěké nepřátelství mezi křesťanstvím a magií?

Řekl bych, že je to nesmysl. Několik magiků, které znám, jsou praktikující katolíci – a mohl bych uvést řadu argumentů, proč tyto dva světy nejsou v rozporu. Křesťanská mše, zejména ve starších dobách před některými reformami, byla nesmírně silným magickým obřadem. Používala se hojně vykuřovadla, posvěcené předměty, vzývali se géniové... co více dodat? I dnes, byť se o tom veřejně nemluví, existuje v rámci křesťanské církve řada elitních magických řádů, na nichž není nic špatného. Naopak – mají jasně stanovená morální pravidla a nároky na jejich členy jsou velmi vysoké, rozhodně výš než na běžné farníky.

Vraťme se ještě na chvíli k evokacím géníů. Postupuje mág při evokaci vždy stejně, nebo má každé božstvo své vlastní požadavky?

Existuje celá řada zdrojů, z nichž může mág vycházet. Mám ale podezření, že většina grimoárů a magických knih, o nichž se dnes říká, že popisují dávnou tradici, jsou ve skutečnosti pracovním deníkem některého z mágů. Osobně si myslím, že i když člověk dodrží určité postupy, měl by každý rituál přizpůsobit sobě. Dám vám příklad. Pokud vytvoříte ochranný kruh, většinou v něm máte napsaný určitý text – slova, výrazy, jména andělů, na které se odkazujete. Jsem přesvědčen o tom, že aby to celé fungovalo, musíte mít tyto pojmy procítěné, aby ve vás samotných silně rezonovaly. Pokud budete dělat rituály, které sice někdo detailně popsal, ale vy si neuděláte tu práci, abyste je sami pro sebe ve své mysli oživil, nebude to dobře fungovat. Ale jsou věci, které jsou magicky silné samy o sobě.

Jaké?

Například některé žalmy. Uvedu vám příklad – už několikrát jsem během magické evokace použil tento žalm: „*A Hospodinův anděl se položil táborem okolo těch, kteří se bojí Hospodina, a bude je chránit.*“ Pokud byste takový žalm vepsali do svého magického kruhu nebo do jednoho z mezikruží a procítili si, že jste chráněni, budete vědět s jistotou, že jste v bezpečí.

Zkrátka, všechny věci, jimiž se obklopíte, vám pomohou přepnout z běžného stavu vědomí do okamžiku, kdy se začnete dívat na svět rituálním způsobem. Každý předmět má důležitý symbolický význam a jeho síla se projeví jen tehdy, když chápete, proč tam je.

Jaký magický předmět je pro vás při vstupování do ochranného kruhu nejcennější?

Posvěcený magický meč. Někteří hermetici tvrdí, že duchové se zdráhají přiblížit kovu, a že by stejně dobře posloužil i obyčejný drát, pokud by v jeho sílu člověk opravdu věřil. Možná mají pravdu, ale já dávám přednost věcem „po staru“. Můj metr dlouhý, jedenapůlruční meč pro mě znamená víc než jen nástroj – je to symbol řádu a ochrany, který ve mně probouzí jistotu, že v kruhu stojím pevně.

Zkušený praktik by však měl umět reagovat na nepředvídané situace, zvláště při práci pod širým nebem. Někdy se během obřadu přihodí podivné, dokonce znepokojivé věci, které nesmí narušit soustředění. Může se zvednout vítr a sfouknout všechny svíce, nebo je z nejasných důvodů nepůjde zapálit. V takovém okamžiku lze obřad ukončit, anebo pokračovat bez ohledu na okolnosti. Každý, kdo někdy vyvolával v přírodě, potvrdí, že se téměř vždy objeví něco nečekaného – a pak nezbyvá než improvizovat.

Ve starých grimoárech se často objevují rituály plné latinských výrazů. Musí se jich mág držet, i když latinu neovládá, nebo je lepší pracovat s překladem?

Znalost latiny je rozhodně výhodou – už jen proto, že jde o mrtvý jazyk, který se v běžném životě nepoužívá profánně. Při delší praxi se navíc stává, že mozek po určitém specifickém úkonu okamžitě „přepne“ do symbolického režimu, a tehdy může latina rituál ještě umocnit, pokud mág rozumí tomu, co pronáší. Neumíte-li latinsky, je vhodnější pracovat v mateřštině – a to i tehdy, když rituál obsahuje hebrejské termíny vyslovované česky. Vždy je ale nezbytné přesně znát jejich význam a mít je dobře nastudované, pokud se na ně chcete během rituálu odkazovat. A podobně jako u jazyků platí i u jmen duchovních bytostí: pokud člověk není křesťanem ve svém srdci, jen těžko se může zaštiťovat Kristem. Aby to fungovalo, musí jít o opravdovou víru, ideálně podpořenou i osobní zkušeností s tímto géniem v meditaci. Věřím, že kdokoliv, kdo se věnuje duchovní praxi poctivě a jeho srdce při ní skutečně hoří, dříve či později zakusí, jak se nad ním rozprostře plášť nebeské ochrany, pevný a neviditelný.

Co je tedy smyslem a cílem magických evokací?

Skoro všechno lze dělat jak s dobrým, tak se zlým úmyslem. Vždy záleží především na mágovi, jaké má cíle a jaké cesty k nim zvolí – rozhoduje jeho hodnotový žebříček. Někteří lidé se obracejí k magii z ryze zistných důvodů, například vzývají padlého anděla Azazela, kterého tradice spojuje s nabízením zakázaných znalostí a moci, aby jim poskytl určité výhody. Takový přístup však není mým cílem. Pro mě představují magické evokace především způsob, jak se přiblížit Bohu. Ano, je to radikálnější cesta než modlitby, ale když si uvědomíme, co všechno byli ochotni podstoupit středověcí křesťanští mniši a mnišky ve snaze pohlédnout Bohu do tváře – svazování železem, bičování, přísné pusty – pak se evokační magie jeví jako jiná, klidnější a soustředěnější podoba téže touhy. Všechna náboženství jsou nakonec jen našimi pokusy interpretovat něco, co je ve své podstatě neuchopitelné.

Co je pro vás tedy tím nejdůležitějším důvodem, proč magii děláte?

Pro mě je magie specifickou formou psychologie, díky níž mohu lépe porozumět sama sobě. Pomáhá mi zvědomit obsahy, které by jinak zůstaly skryté. Když aktivně pracuji s přírodními živly a kráčím po cestě Františka Bardona, vlastně rozvíjím části své osobnosti, které byly možná dosud opomíjené.

Myslíte, že je magie vhodná pro každého?

Ne, to si opravdu nemyslím. Řada lidí je psychicky křehkých nebo nestabilních a pro ty by to mohlo být nebezpečné. Ale asi to není ani zapotřebí. To co je spásné není přece magie, ale živý vztah

k tomu Božskému, které můžeme najít ve svém srdci i ve světě kolem nás. Tak samo je důležitý aktivní morální život v jeho každodennosti, což samo o sobě není snadné. Zde by mělo být těžiště duchovního života. Speciální cvičení a praxe by měly být jen nadstavbou.

Moc se mi líbí vaše webové stránky, kde lidem mimo jiné nabízíte i ochutnávku ze své spagyrické praxe – například třezalkový olej připravený podle magicko-alchymistické receptury samotného Paracelsa nebo životní elixír podle Františka Kabeláka.

Moje webovky jsou zatím v začátcích. Z toho, co jsem spagyrickou cestou vyrobil, je tam teď asi desetina – mnoho receptur totiž zraje celé měsíce, někdy i roky. Kromě toho s kolegou Michalem Stránským pracujeme na překladech starých alchymických a magických traktátů a zvažujeme, že je v malém nákladu vydáme pro skutečné fajnšmekry. Pomáhá nám i šikovný knihař, který knihy ručně sváže. Pokud vás zajímá magie, spagyrie a alchymie, na mém webu už teď najdete spoustu materiálu – a další budou přibývat. Sociální sítě sice nejsou můj svět, ale věřím, že si moje práce své příznivce i tak najde.